

**Predikan Heliga Trefaldighets dag –
Missionsdagen, 2 och 3 årg, Centrumka 2017**

Ps 113:1-6, 1 Mos 18:1-8, Matteus 28:18-20

Psalm: 6, 323, 89, 866 O Guds lamm, 199:1-3.

Sång: Till din blomstrande äng, Tomas Boström.

Min predikan kommer att vara ett resonemang kring treenigheten. Eller vad jag nu ska kalla den.

Och jag är inte helt säker på att ni kommer att gå ifrån vår gudstjänst så mycket klokare av just det som jag har att säga.

Men jag hoppas att psalmerna och sången kommer att ta er *över* förståelsens gräns – till det heliga!

Idag på Heliga Trefaldighets dag,
då vi även firar Missionsdagen,
får vi möta Gud – som Fader, Son och Ande.

Men hur ska vi förstå en gud som möter oss
genom tre olika gestalter?
Blir det för invecklat och för svårt?

Ja, hur ska vi förstå det som känns ogripbart:
som vi inte kan ta på med våra händer
och som vi inte kan se med våra ögon?

Fader, Son och Ande som beskrivs på så många olika sätt
– och som vi behöver så många olika bilder för –
just för att vi ska kunna förstå det ofattbara.

Jag har verkligen ”tuggat” mycket på dessa frågor,
för jag har tyckt att de kan vara svåra.
Framför allt när jag ska beskriva dem var och en för sig.
För mycket av det som jag t ex kan säga om Gud,
det kan jag också säga om Anden, och tvärt om.

Därför behöver jag ta till mänskliga bilder
för att kunna förstå detta mysterium,
eller i alla fall kunna komma nära en förståelse.

Någon ledtråd om treenighetens ”beskaffenhet”
kan vi få när vi utgår ifrån orden: Gud som Skaparen,
Jesus som Befriaren och Anden som Livgivaren eller
Livgiverskan.

Och som ”överkurs” kan jag säga
att i Gt står Ande i maskulin form,
i Nt är den skriven i objektiv form
och på latin är den i feminin form.
Så det går bra att välja den form som passar en bäst
i sin egen förståelse av Anden!

Men jag vet inte om den förståelsen blir enklare för det?!

Andra bilder som används är vatten:
som rinnande eller s.k. rörligt vatten, som is och som ånga.
Samma grundelement som manifesterar sig, som yttrar sig
på tre olika sätt.

En annan bild som ger oss en aning
om hur Gud kan vara *en* och *tre* samtidigt
kan vi få med hjälp av det vi gör här idag; när vi sjunger.

För att en sång ska kunna bli en sång,
som vi ska kunna sjunga eller lyssna till,
så behöver vi en melodi, en text och minst en som sjunger.

Dessa tre är helt beroende av varandra.
Annars blir det ingen sång.
Detta beroende finns även ifråga om Fadern, Sonen och Anden.

Men *att förstå* är inte alltid en tankeverksamhet
utan det kan lika ofta vara en inre känsla.
När jag säger till någon: *Jag älska dig*,
så utgår det påståendet inte ifrån ett resonemang,
en analys, utan det utgår ifrån en djup inre känsla
av vad den andre betyder för mig.

Och vi vet ju också att den känslan helt kan strida emot
våra tankar: hjärnan säger en sak –

men hjärtat säger något helt annat!

Det oförklarliga, som vi inte kan formulera i tydliga tankar,
kan vi ändå erfara med hjälp av en inre känsla.
Och ibland får vi ”gå på” den känslan
och *gå dit hjärtat leder oss*,
– även om det strider mot förnuftet.

Paus

De två texter i Evangelierna som tydligast berättar
om treenigheten är vid *Jesu dop* och vid *Jesu sändning
av sina lärjungar*; alltså i Missionsbefallningen.

Vid Jesu dop sänker Guds ande sig ner som en duva över honom,
Jesus, och en röst från himlen säger:
”- Du är min älskade son, du är min utvalde.” (Mark 1:9)

Där är treenigheten samlad
och där sker starten på Jesu uppdrag.
Där sänds han för att förkunna vem Gud är
så att Gud kan ta gestalt i människorna:
När de befrias ifrån sjukdom och lidande
till upprättelse och helande.

Paus

Nästa tydliga berättelse är Missionsbefallningen,
då Jesus säger: ”Gå därför ut och gör alla folk till lärjungar: döp
dem i Faderns och Sonens och den heliga Andens namn /.../ och
jag är med er alla dagar till tidens slut.”
Matt 28:19-20

En sändning och ett löfte om gemenskap.
Ett löfte om en nära relation mellan Gud själv
och oss människor.
Ett löfte från en Gud som leder oss *genom* livet och döden
till uppståndelsen.

Gud är *en* i tre – och tre i *en*:
Fader – Son – Ande, en odelbar enhet –
men som manifesterar sig på tre olika sätt.

Och vi är Guds skapelse.
Jesus är vår befriare och förebild.
Anden driver oss ut på nya vägar,
ger oss kraft, mod och vilja till förändring.

Men åter igen:

Hur ska vi kunna förstå det som känns ogripbart:
som vi inte kan ta på med våra händer
och som vi inte kan se med våra ögon?

Treenigheten är ett mysterium
som vi aldrig helt kan greppa och förstå.
För om vi kunde göra det – så vore det inte ett mysterium.
Treenigheten handlar om vem Gud är bortom orden,
bortom allt vad vi kan föreställa oss.

Och däri finns också gränsen mellan Gud
och Guds egen skapelse.
En gräns som vi inte kan passera
med hjälp av tankar och ord.
Samtidigt som vi får leva innanför alla slags skiljelinjer
och gränsdragningar när vi lever i Guds kärlek.

För när Jesus uppenbarade sig för mig
- en vardagskväll vid 21-tiden 1981,
på perrongen vid Näckrosens T-banestation -
så skedde ett mötet bortom alla gränser,
bortom min förståelse och mina tankar,
bortom tid och rum.

Ja, han kom till mig efter att jag precis hade läst följande dikt av Benkt-Erik Hedin:

”Även den som är van vid ord
kan ha svårt att tala.
Även den som är ovan vid ord
kan ha mycket att säga.

Men ord kan vi nå varandra
men även med ett öga och en hand.
Jag ser på dig, jag rör vid dig
och jag säger: Jag tycker om dig.”

Där och då sträckte Jesus ut sina armar, såg på mig och sa:
”Följ mig! Jag älskar dig!”

Och jag svarade:
”Om du vill att jag ska följa dig, så vill jag göra det.”

- Om *du* vill – så vill *jag*!

En trosupplevelse -
som jag vill kalla en frälsningsupplevelse -
och en sändning.

För lära, upplevelse och liv hör samman:
Läran som övergår i tro och tillit:
- och som vi tror – så lever vi!

Däri finns mångfalden:
begränsad och samtidigt gränslös.
I världen och samtidigt himmelsk.
Himmelriket här på jorden:
I vårt dop; som vi ständigt får leva.
I det som har varit och i himmelriket:
här och nu och sedan.
Liksom när vi delar brödet och vinet.

Det som var – det som är – och det som ska komma
är förenat i ett ständigt pågående NU.

Så är också treenigheten
– odelad och ständigt närvarande –
från evighet, till evighet.

Några ord från psalm 89 om treenigheten:

Psalm 89 Se, jag vill bära ditt budskap, Herre

v 1. Se, jag vill bära ditt budskap, Herre,
av hjärtat sjunga ditt lov och pris.

v 2. ... som Jesus kom att oss uppenbara,
då han till oss steg ner.

v 3. Gud, låt oss känna din andes ledning...
Låt elden brinna i våra hjärtan,
till dess vi målet når.

Ref. Gud, låt ditt ord i mitt liv få råda,
att andra där din kärlek kan se.
Ja, låt ditt ord i mitt liv få råda,
då kan din vilja ske.

Amen – Vi sjunger psalm 89...

Här kommer en liten bonus, som jag naturligtvis tycker att alla
scouter borde lära sig!

När lägerelden brunnit ner
och dagen nått sitt slut,
men allt det vackra som vi känt
kan aldrig plånas ut.

Vi tackar för den tid som gått
och blickar mot en ny,
då våra löften segra skall
och större tider gry.